

Participar, per descomptat, però com?

El dilema plantejat entre votar i no votar, des del punt de vista estrictament teòric, té molt poc sentit. que els membres d'una col·lectivitat han de participar en la tria dels seus representants, és d'una evidència aplastant. Qui, sinó, els ha de triar? Els fets, però posen en qüestió l'obvietat: Hi ha molta gent que s'absté. Polemitzem, doncs, entorn d'aquesta anormalitat. A veure si trobem solucions.

Els grup d'abstencionistes més ampli el formen els qui no veuen la necessitat d'estar representants. Són, amb tot el respecte, els abstencionistes inconscients. No els importa què hauran de pagar, ni com es gastaran els seus diners, ni com serà la seva ciutat. És una posició tan absurda com anar a comprar un cotxe i deixar que el venedor triï la marca, el model, el color, el preu i la forma de pagament. En aquest grup també podríem incloure aquells qui creuen que el resultat de la tria és intangible i immutable. Tothom menja macarrons, doncs mengem-ne! Oblidant que si els abstencionistes votessin, podrien canviar qualsevol majoria. No hi veig res a fer.

El segon grup el formen el qui no voten perquè el sistema és poc democràtic. Són els abstencionistes revolucionaris. Reconec que comparteixo amb ells l'animadversió cap a un model que només contempla la participació unidireccional, sense canals de control ni revàlides, ni altres mecanismes de participació. La diferència rau en el fet que jo crec que cada regidor és sobirà i que, per tant, pot establir amb els seus electors compromisos i mecanismes de participació que modifiquin el model general. La CUPA d'Arbúcies n'és un exemple. En aquest context, caldria esperar que aquests fills del pessimisme existencial del maig francès, participessin en el procés electoral fent campanyes estil **Vota rosa** o **Per Bòsnia**, de temàtica democratitzadora, o donant suport a les candidatures amb compromisos de participació directa o promovent el vot nul.

Finalment, hi ha els qui s'abstenen perquè no troben ningú que els representi de manera satisfactòria. Són el grup dels exigents. És una posició estrictament racional, però que pateix d'un gran egoisme intel·lectual i denota una certa sobèrbia. El meu remei passa per recordar que els partits i les coalicions són un paraigües que agrupa gent que es posa d'acord en uns mínims i que estan disposats a repensar, discutir i modificar la majoria de decisions que es prenen. Si amb aquesta concepció més oberta d'allò que és un partit tampoc no troben cap grup que els faci confiança, sempre hi ha la possibilitat de cercar 24 companys i formar un nou partit. És fàcil i ajuda a tornar-se tolerant.

Joan Barnadas i Puigferrer

Ara sóc un senyor...

Ara se'n recorden de mi. Ara que arriben eleccions, rebo cartes, pins, adulacions. Mentre governen, sóc l'individu X, un número que cotitza (NIF), però quan recapten vots, sóc un senyor... un senyor vot, s'entén; per això no aniré a votar.

Ara bé, existeixen raonaments més categòrics. Els partits polítics s'han organitzat com empreses de recollida de vots i cerquen desesperadament una quota d'electors, quota que és estudiada amb lupa gràcies a l'estadística. La causa? ... Trobar les seves motivacions de vot per poder complir la premisa més important del màrqueting polític: "Digues al teu electorat allò que vol escoltar".

I així és com ens repeteixen els valors supremes de SOLIDARITAT, JUSTÍCIA, CATALUNYA,... i així és com els acaben buidant de contingut, ja que els prostitueixen per als seus fins: poder, poder, poder.

Malauradament, tinc una raó força més convincent: la partitocràcia, un règim amb dos vessants, un als partits, l'altre a les institucions. Quan un líder arriba a la secretaria general acaba amb tots els opositors interns, creant allò que s'anomena l'aparell del partit, que sempre li serà fidel, ja que la més mínima indisciplina es paga amb l'expulsió. Quan el partit arriba al poder es fa una cosa semblant amb les institucions, només que en aquest cas, som nosaltres els qui paguem els sous dels directius de televisió...

En fi, els polítics en campanya són com sirenes que canten i llurs cants podrien encisar el propi Ulisses. Doncs fem com ell, lliguem-nos al màstil i no anem a votar.

* Mireu si són proscrits els meus arguments, que de ben segur els posaran a la creu.

T.L

